

Batuotas katinas

Turėjo malūnininkas tris sūnus ir mirdamas jiems paliko viso labo tik malūną, asilą ir katiną.

Broliai pasidalijo tarp savęs tėvo turta be notaro ir teisėjo, kurie, žinia, būtų bemat priglaudę šį nedidelį jų palikimą. Vyriausiajam atiteko malūnas. Viduriniajam — asilas. Na, o jauniausiajam teko pasiimti katiną.

Vargšelis ilgai negalėjo nusiraminti, gavęs tokią menką palikimo dalį.

— Broliai gali garbingai pelnytis sau duoną, — kalbėjo jis. — O ką aš veiksiu, kai suvalgysiu savo katiną, o iš jo kailio pasisiūsiu pirštines? Tiesiog mirk iš bado.

Katinas išgirdo šiuos žodžius, bet apsimetė nesupratęs ir ramiai bei protingai tarė:

— Neliūdėkite, šeimininke. Duokite man maišą ir užsakykite porą batų, kad būtų lengviau klaidžioti po mišką, ir pamatysite, jog nesate taip jau labai nuskriaustas, kaip jums dabar atrodo.

Katino šeimininkas ir pats nežinojo, tikėti juo ar ne, bet gerai prisiminė, kokių gudrybių griebdavosi šis apsukruolis, kai gaudydavo žiurkes ir peles, kaip vikriai apsimesdavo esąs negyvas, tai išvertęs į viršų pilvą, tai įsirausęs beveik visas į miltus. Kas jį žino, o gal ir iš tikrųjų jis kaip nors padės nelaimėje!

Vos tik katinas gavo visa, ko jam reikėjo, negaišdamas apsiavė batus, šauniai patrepsėjo, persimetė per petį maišą ir, laikydamas jį už raiščių priekinėmis letenomis, nužingsniavo į draustinį mišką, kur veisėsi gausybė triušių. O maiše jis nešėsi sėlenų ir kiškio kopūstų.

Atsigulęs žolėje ir apsimetęs esąs negyvas, jis ėmė laukti, kol koks nors kvailas triušis, dar nespėjęs savo kailiu patirti, koks piktas ir klastingas pasaulis, įlīs į maišą pasimėgauti atneštosiomis vaišėmis.

Ilgai laukti nereikėjo. Kažkoks jaunutis ir patiklus triušiuukas tuoj pat įsmuko į maišą.

Nieko nelaukdamas, katinas užtraukė raiščius ir be jokio gailėsčio nugalavo vargšelį.

Paskui didžiudamasis savo laimikiu katinas patraukė tiesiai į rūmus ir pasiprašė priėmimo pas karalių.

Įvedė jį į karaliaus apartamentus.

Katinas žemai ir pagarbiai nusilenkė jo didenybei ir tarė:

— Valdove, štai čia triušis iš markizo de Karabaso (tokį vardą jis sugalvojo savo šeimininkui) miškų. Mano ponas įsakė man įteikti jums šią kuklią dovaną.

— Padėkok savo ponui, — atsakė karalius, — ir pasakyk, kad jis labai mane pamalonino.

Po kelių dienų katinas nuėjo į lauką ir ten, pasislėpęs javuose, vėl atvėrė savo maišą.

Šį sykį į jo gaudyklę pakliuvo dvi putpelės. Katinas skubiai užtraukė raiščius ir abi vargšeles nunešė karaliui.